

Ένα κάθε μήνα

Ο Κύριός μας, ο Ίησοῦς Χριστός, κατά τή διάρκεια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, μεταξύ τῶν ἄλλων τόσο σημαντικῶν καί σπουδαίων, εἶπε καί τά ἐξῆς χαρακτηριστικά, γιά τήν ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμο: «...*Σᾶς λέγω τήν ἀλήθεια. Συμφέρει σέ σᾶς νά φύγω ἐγώ ἀπό τόν κόσμο. Ἄν δέν φύγω, τότε δέν θά ἔλθει σέ σᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ὁ Παράκλητος, πού θά σᾶς παρηγορεῖ, θά σᾶς ἐνισχύει, θά σᾶς φωτίζει, θά σᾶς ἐνδυναμώνει. Ἐάν ὅμως πορευθῶ, θά σᾶς τό στείλω.*»

Πραγματικά, δέκα ἡμέρες μετά τήν Ἀνάληψή του, ὁ Χριστός δέν ξέχασε τήν ὑπόσχεσή του κι ἔστειλε τό Ἅγιο Πνεῦμα στή γῆ. Ἦταν 50 ἡμέρες μετά τήν Ἀνάστασή του. Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Θεός. Εἶναι πανταχοῦ παρόν. Ὅμως τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔχουμε μία πανηγυρική καί θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅχι ὅτι δέν ὑπῆρχε πρίν τό Ἅγιο Πνεῦμα στόν κόσμο, ἀλλά ἀρχίζει νά φαίνεται *«μετά δυνάμεως»* καί νά ἐπισημοποιεῖται κατά τόν πιό ἐπίσημο τρόπο ἡ ἔναρξη τῆς κοινωνίας Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Ἐντύπωση, ὅμως κάνει ἡ «ἀργοπορία» τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔρχεται μετά ἀπό δέκα ἡμέρες. Γιατί ἄραγε; Διότι ἤθελε νά νοιώσουν οἱ ἄνθρωποι τήν Θεοεγκατάλειψη καί νά καταλάβουν πόσο ὀδυνηρή εἶναι ἡ αἰσθητή ἀπουσία τῆς θείας βοήθειας καί ἀντιλήψεως.

Σήμερα, δυστυχῶς, ζοῦμε αὐτήν τήν ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπό τήν κοινωνία ἀλλά καί ἀπό τήν προσωπική ζωή μας. Ἀκόμη καί ἀπό τή βιολογική μας ζωή, καί τή ζωική καί φυτική παραγωγή. Ζοῦμε μία αἴσθηση μοναξιᾶς καί ἀνασφάλειας, πού εἶναι ἴσως τό πιό ἀφόρητο μαρτύριο τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Ὅταν ἀπουσιάζει τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν ὑπάρχει ζωή. Αὐτό εἶναι πού ζωοποιεῖ καί διατηρεῖ στή ζωή τά πάντα - φυτά, ζῶα, ἀνθρώπους - κάθε ζωντανό ὄργανισμό.

Ὅταν ἀπουσιάζει τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Αὐτό τήν συγκροτεῖ. Δέν ὑπάρχει ἡ ἱερωσύνη, δέν τελοῦνται τά ἅγια μυστήρια, δέν ὑπάρχει ὁ ἀγιασμός τῶν ἀνθρώπων, δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Ὅταν λείπει τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν κατανοεῖται ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καί γι' αὐτό ἐρμηνεύεται λανθασμένα καί διεστραμμένα. Ἐφ' ὅσον τά ἱερά κείμενα γράφηκαν ἀπό ἀνθρώπους πνευματοφόρους, μποροῦν νά γίνουν κατανοητά μόνο ἀπό ἐκείνους πού ἔχουν τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. (Β' Πέτρου Α' 20-21).

Ὅταν δέν ἔχουμε τό Ἅγιο Πνεῦμα, δέν μποροῦμε νά ὁμολογήσουμε τόν Ίησοῦ Χριστό ὅτι εἶναι Κύριος. Μποροῦμε νά τόν ποῦμε ὅτιδῆποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τό ὅτι εἶναι ὁ Θεός ὁ ἀληθινός.

Στή ζωή μας, στά σπίτια μας, στίς συνάξεις μας μέσα στήν κοινωνία, ὅταν ἀπουσιάζει τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπουσιάζει καί ὁ Ίησοῦς Χριστός. Ἀπουσιάζει πρῶτον, ἐπειδή δέν εἶναι δυνατόν νά εἶναι χωριστά τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀπό τόν Χριστό. Διότι ὅπου εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Υἱός, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Πατήρ, ὡς ἕνας Θεός, Ἅγιος Τριαδικός, Καί τά τρία πρόσωπα εἶναι ταυτοχρόνως πανταχοῦ παρόντα. Καί δεύτερον ἀπουσιάζει, ἐπειδή ὁ Ίησοῦς Χριστός, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος, ἔρχεται ὅταν τόν καλεῖ

τό Άγιο Πνεῦμα. Στή γῆ ἦρθε κατά τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Στά Μυστήρια ἔρχεται διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄν τό Ἁγιο Πνεῦμα δέν καλέσει τόν Χριστό, πῶς θά ἔλθει στή ζωή μας; Καί στό τέλος τῆς ἱστορίας θά ἔλθει ὁ Χριστός, ὅταν κληθεῖ ἀπό τό Ἁγιο Πνεῦμα. (Ἀποκ. ΚΒ΄ 17-20) *«Καί τό Πνεῦμα καί ἡ Νύμφη λέγουσιν. Ἔρχου... λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα. Ναί ἔρχομαι ταχύ. Ἀμήν. Ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.»*

Ἵσταν ἀπουσιάζει τό ἅγιο Πνεῦμα, ἐκεῖ ἐπικρατεῖ σκοτάδι πνευματικό, δημιουργεῖται σύγχυση, ἐπειδή ἐπικρατεῖ ἀσυνενοησία. Τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς, μεταξύ ἄλλων, φανερώνει ὅτι ἀπό τά πρῶτα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ δυνατότητα ἐπικοινωνίας. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά μιλάει καί νά καταλαβαίνει τή γλώσσα τοῦ συναθρώπου του, ξεπερνώντας ὁποιοδήποτε σχετικό ἐμπόδιο.

Ἵσταν ἀπουσιάζει τό Ἅγιον Πνεῦμα, οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά διακρίνουν τό ὀρθό ἀπό τό λάθος. Βλέπουν τά πράγματα μέ διαστρεβλωτικούς φακούς, σκέπτονται διεστραμμένα, ἐνεργοῦν μῆ φυσιολογικά, δημιουργοῦν ταραχές, γογγύζουν γκρινιαζοῦν, διαπληκτίζονται, αὐτοκαταστρέφονται.

Μόνο τό Ἅγιο Πνεῦμα μπορεῖ νά μᾶς *«ὀδηγήσει εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν».* (Ἰω. 1ΣΤ΄ 13) Αὐτή ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώνει τούς ἀνθρώπους καί τούς ὀδηγεῖ στή Ζωή τήν ἀληθινή.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Θεός, ὅπως σημειώνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, *«Ὁ Θεός φῶς ἐστί»*, πού *«φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον.»* (Α΄ Ἰωάν. Α΄ 5 καί Ἰωάν. Α΄ 9).

Τό ἐξαποστειλάριο τῆς ἐορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς λέει: *«Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη καί δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἅγιαν».* Ὅποιος σέβεται τόν Θεό, σέβεται καί τούς ἀνθρώπους, καί τά ζῶα, καί τά φυτά, καί τή φύση ὀλόκληρη. Ὅποιος σέβεται τόν Θεό δέν ἐκμεταλλεύεται οὔτε ἀδικεῖ οὔτε καταστρέφει τούς ἀνθρώπους καί τή φύση.

Ἀποκαθίσταται ἡ ἐμπιστοσύνη καί δέν ὑπάρχει πνεῦμα ἀνταγωνισμοῦ, ἀλλά πνεῦμα προσφορᾶς. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δέν σκέπτεται τί θά πάρει ἀπό τόν ἄλλο, ἀλλά τί θά τοῦ δώσει. Δέν ἀνταγωνίζεται, ἀλλά συναγωνίζεται μέ τούς ἄλλους, γιά μία καλύτερη κοινωνία, γιά ἕνα καλύτερο μέλλον, γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου στή γῆ. Γιά νά γίνουν ὅλοι μέτοχοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι *«Φῶς καί Ζωή, καί ζῶσα πηγή νοερά, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τά πταιίσματα, Θεός καί θεοποιοῦν, πῦρ, ἐκ πυρός προῖόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τά χαρίσματα, δι' οὗ Προφητῆται ἅπαντες καί Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετά Μαρτύρων, ἐστέφθησαν, Ζένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων».* (Τροπάριο τῶν αἰνῶν τῆς Πεντηκοστῆς)

Ἰδελφοί μου, ἄς προσπαθήσουμε νά κρατήσουμε στή ζωή μας, στά σπίτια μας, στήν κοινωνία μας τό Ἅγιο Πνεῦμα. Νά μῆ φύγει καί μᾶς ἀφήσει ὀρφανούς. Ἄν γίνει κάτι τέτοιο, ἡ μόνη λέξη πού μπορεῖ νά ἐκφράσει τά ὀδυνηρά ἐπακόλουθα εἶναι τό Ἄλλοίμονο!!!

Μέ τήν εὐχή νά σκηνώσει τό Ἅγιο Πνεῦμα μέσα μας καί στή ζωή μας

ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Α. Βασιλείου